

BOJOVÉ POUŽITÍ RVD ARMÁDY V OBRANNÉ OPERACI VEDENÉ V POČÁTEČNÍM OBDOBÍ VÁLKY

Útočná operace nepřítele, vedená v počátečním období války, může být, v souladu s doktrinárními názory států NATO, zahájena nenadálým napadením a nebo po období přípravy. Ze způsobu zahájení agrese vyplývají možnosti účasti RVD v palebném ničení při odrážení agrese nepřítele.

RVD při zahájení války může být v podstatě v této situaci:

- část útvarů a svazků RVD, podle předurčení, bude již bojeschopná a rozvinuta v určených prostorech (hotovostní síly, vojska stálé pohotovosti) v operační sestavě v hlavním pásmu obrany nebo připravena je zaujmout, ostatní síly a prostředky zahájily mobilizaci.
- část útvarů a svazků RVD je již bojeschopná a zaujala operační sestavu a ostatní dokončují mobilizaci nebo stmelení a zahájily či zahajují přesun do operační sestavy.
- větší část útvarů a svazků RVD je v bojové pohotovosti, ostatní útvary a svazky pokračují v mobilizaci nebo stmelení.
- RVD zaujalo operační sestavu a je připraveno k plnění úkolů.

Mezi těmito variantami mohou samozřejmě ještě existovat i další možnosti, jednoznačně však lze vyvodit závěr, že způsob zahájení agrese podstatně ovlivní bojové použití RVD.

Když budeme charakterizovat stručně bojové použití RVD v obou mezních případech, pak nejspolehlivější situace nastane při zahájení agrese **nenadálým napadením**, kdy nepřítel může zasazovat hlavní síly prvních operačních sledů zhruba do 24 hodin. V této době mohou dosáhnout pohotovosti jen omezené síly vlastních vojsk (tedy i RVD), kterými bude obsazeno a bráněno hlavní pásmo obrany na státní hranici s vyčleněním příslušných sil do zabezpečovacího pásma (pokud bude vytvářeno). Důraz v tomto období bude nutně dávat především na soustředění sil RVD na jednotlivé pohraniční přechody. Při nenadálém napadení lze připustit i variantu zaujetí obrany částí vojsk na výhodných čarách v hloubce či poblíž stálé posádky.

V dané situaci lze předpokládat, že k podpoře zasazených sil divizí prvního sledu budou působit, kromě organického dělostřelectva vševojskových pluků, i samohybné oddíly z dělostřeleckých pluků divizí a palebné baterie či oddíly taktických raket s konvenční náplní, pravděpodobně z dočasných palebných postavení.

To znamená, že palebné ničení raketovým vojskem bude omezené a ovlivní to i rozsah palebného ničení nepřítele, což se projeví v nízkém počtu ničených objektů nepřítele nebo v nižší účinnosti jejich ničení.

Nedostatek armádního a frontového dělostřelectva sníží možnost posílení bojujících divizí, což neumožní hromadit palbu dělostřelectva, nebo jen výjimečně, a to maximálně na stupni divize. Naopak raketové úder k dosažení potřebné efektivity v tomto období je výhodné centralizovat v rámci armády. Nesmíme zapomenout, že pro palebnou činnost dělostřelectva v tomto období bude limitující i množství vyvezené munice (u raketového vojska výše zásob konvenčních raket u něho uložených).

1. hromadný palebný úder je nutné uskutečnit především výběrově, v prvním období v podstatě jen prostředky, které máme v hotovostním systému, s důrazem na objekty (cíle) prvního pořadí. Úder je nutné provést maximálním množstvím raket, které budou k dispozici a vším dělostřelectvem, které bude mít potřebný dostřel.

Palebné převahy nad nepřítelem v tomto období nedosáhneme, půjde nám především o maximální oslabení účinnosti jeho paleb.

Palebné ničení nepřítelů při přesunu a rozvinování jeho vojsk musí probíhat souběžně s bojem o přechody na státní hranici a palebnou podporou boje jak vlastních jednotek v zabezpečovacím pásmu, tak i na prvním postavení hlavního pásma obrany.

Hlavní tíhu palebného ničení nepřítelů při palebném odrážení nepřátelské zteče ponесou spolu s dělostřelectvem divizí zvláště motostřelecké a tankové jednotky. Hromadné palby na nepřítel z naší strany budou rovněž v této situaci výjimkou. Velký význam budou mít v horském a zalesněném terénu na naší státní hranici dělostřelecké palby k přehrazení mezer mezi vševojskovými jednotkami a útvary a palby k ochraně nekrytých boků.

Palebná podpora vojsk, která se budou bránit v hloubce hlavního pásma obrany, bude zřejmě již uskutečňována větším počtem dělostřelectva. To nám umožní vytvořit mimo plukovních dělostřeleckých skupin i skupiny vyšších stupňů velení, např. divizní nebo armádní, což podstatně zvýší naše palebné možnosti a umožní zahájit v celém rozsahu boj o palebnou převahu. Při plnění tohoto úkolu lze již také počítat s účinnými zásahy protitankových záloh všech stupňů velení.

Činnost RVD v obranné operaci po období příprav by se pravděpodobně vyznačovala těmito zvláštnostmi: RVD v tomto období bude doplněno a je možné pak již vytvořit požadované uskupení na všech stupních velení; palebné možnosti RVD budou podstatně větší a od samého začátku je možné zahájit boj o palebnou převahu, která za určitých podmínek může být organizována a provedena (např. i palebná protipříprava); je možné realizovat všechny druhy úderů a paleb až po mohutný 1. hromadný palebný úder a hromadné palby v divizi či dokonce (na styku dvou divizí) i v armádě; potřebné množství munice bude k dispozici; velení RVD a centralizované řízení raketových úderů a paleb bránících se divizi a armády bude zabezpečeno; zaujímané prostory v operační sestavě budou již ženijně vybudovány, a to zvýší možnosti zachování bojeschopnosti RVD.

První hromadný palebný úder je možné uskutečnit jako úder na nepřátelské objekty prvního pořadí, objekty a cíle, které je nutné ničit v rámci první etapy protivzdušné operace a současně zahrne i úder a palby RVD na nepřátelské objekty při palebné podpoře boje útvarů prvních sledů. Vždy bude nutné vést 1. hromadný palebný úder jako vstřícný nebo odvětný vstřícný úder.

Přípravu RVD k obranné operaci v počátečním období je nutné uskutečňovat již v mírové době. Rozhodující otázky bojového použití RVD jsou zapracovány do připravených operačních plánů a ty jsou v souladu se situací trvale upřesňovány.

Nejdůležitějšími opatřeními přípravy RVD armády k obranné operaci jsou:

- udržování nepřetržité vysoké bojové pohotovosti,
- zpracování zámyslu bojového použití, návrhů a přijetí rozhodnutí k bojovému použití v obranné operaci,
- rekognoskace, zabezpečení součinnosti, plánování a organizace bojového použití, stanovení úkolů podřízeným,
- příprava účasti v 1. hromadném palebném úderu, příprava systému úderů a paleb,
- výběr a příprava prostorů bojového rozmístění, palebných postavení, prostoru soustředění a čar rozvinutí protitankových záloh, stanovení způsobu zaujetí operační sestavy nebo přeskupení,

- organizace a provádění průzkumu nepřítelů a dalších opatření operačního zabezpečení,

- organizace a uskutečňování politické práce, příprava a realizace velení,

- materiální příprava k odrážení agrese,

- organizace a provádění kontroly přípravy a pohotovosti RVD k plnění úkolů a další.

V souvislosti s některými opatřeními uvedu několik mých názorů.

Vzhledem k současným názorům na vedení obranné operace v počátečním období války

bude třeba zřejmě přehodnotit nebo nově vytvořit pružný systém **přechodu z mírového na válečný stav**.

Ten by měl umožnit uvedení RVD do plné bojové pohotovosti a zahájení rozhodné bojové činnosti k odrazení agrese jak za podmínek nenadálého napadení, tak by měl také umožnit skryté uvádění RVD do vyšších stupňů bojové pohotovosti výběrovým způsobem, po částech, v souladu s vývojem situace.

Pro případ zahájení agrese nenadálým napadením je třeba připravit zaujetí bojové sestavy RVD ihned po dosažení plné bojové pohotovosti (v posádce, v prostoru soustředění po bojovém poplachu či v jiném prostoru). RVD musí být připraveno k zahájení bojové činnosti i za přesunu s cílem ničit nepřátelské vzdušné výsadky a aeromobilní vojska, podporovat vševojenské jednotky při střetném boji ke zničení uskupení nepřítele, které pronikne na naše území, popřípadě při zaujetí obrany v naplánovaném prostoru.

V každém případě při zvyšování pohotovosti vojsk k odrazení agrese a zaujímání operační sestavy je nutné věnovat zvláštní pozornost doplnění hotovostního systému RVD k uskutečnění 1. hromadného palebného úderu. samozřejmě i potřebných prostředků průzkumu.

V době zvýšeného nebezpečí zahájení agrese, v období příprav k jejímu odrazení, může RVD zaujímat stanovené prostory skryté předem, plnit tam úkoly ženijního budování bojové sestavy a připravovat se k plnění bojových úkolů. Zaujetí může být opět provedeno po přesunu z posádky či prostoru soustředění po bojovém poplachu nebo z prostoru cvičení, na které bylo s předstihem vyvedeno. Zaujímání by mělo být postupné s ohledem na pořadí důležitosti z hlediska potřeb pro odrazení agrese a provedení 1. hromadného palebného úderu. Prostory vyvedení nemusí být totožné se skutečnými prostory v operační sestavě, ale musí RVD umožnit jejich rychlé zaujetí.

S nárůstem příznaků agrese by se podle mého názoru, u raketového vojska mělo organizovat a řídit tak, aby při jeho postupném uvádění do vyšších stupňů pohotovosti část sil (kolem 1/3 především operačně taktických raket) byla připravena v pohotovosti k jadernému ničení, ostatní prostředky k provádění raketových úderů s konvenční hlavicí.

V rozhodnutí pro obrannou operaci v počátečním období války by velitel armády na základě návrhů velitele RVD měl z hlediska použití konvenčních zbraní stanovit:

- rozdělení dělostřeleckých svazků a útvarů k posílení divizí prvního sledu,
- vytvoření uskupení armádního dělostřelectva a jeho prostory palebných postavení,
- prostory bojového rozmístění raketového vojska (obvykle stejné jako při použití jaderných zbraní),
- způsob jejich zaujetí a budování,
- hlavní palebné úkoly ničení nepřítele při plnění jednotlivých operačních úkolů, úkoly k palebnému ničení vzdušných výsadků v případě jejich vysazení,
- složení a úkoly protitankové zálohy armády, přehrazované směry, prostory soustředění a čáry rozvinutí, součinnost s pohyblivým odřadem zatarasovacím a bojovými vrtulníky, z protitankového pluku vyčleněné prostředky pro posílení divizí,
- způsob součinnosti dělostřelectva s vojskovým letectvem,
- spotřebu munice a raket s konvenční náplní po útvarech a svazcích,
- složení hotovostních jednotek, dobu jejich pohotovosti, způsob jejich použití,
- pohotovost RVD jako celku atd.

Při organizaci obrany v počátečním období války provádí velitel RVD armády nejprve sám a pak s podřízenými velmi podrobnou **rekognoskaci terénu**. Ta je zaměřena na rozhodující přechody státní hranice, prostory soustředění hlavního úsilí obrany na hlavním a dalších pásech obrany.

Při rekognoskaci v terénu velitel RVD upřesňuje nejpravděpodobnější směry útoku nepřítele, zvláště tankových uskupení z hlediska možností jednotlivých přechodů a směrů dostupných pro tanky v přihraničním prostoru (tyto problémy je výhodné řešit zrcadlově, z možného pohledu ze strany nepřítele, což nám naše vlastní území umožňuje). Dále možné čáry jeho rozvinování nebo výchozí prostory pro útok; průběh předního okraje obranných pásem nebo zabezpečovacího pásma, rozhraní a úkoly divizí; směry soustředění hlavního úsilí a prostory, na jejichž udržení závisí odolnost obrany; směry protiúderů, čáry rozvinutí na každém z nich

a osy přesunu k nim; úkoly řešené nadřízenými náčelníky ve prospěch armády, hlavní palebné úkoly RVD armády při plnění stěžejních operačních úkolů na přístupech k obraně, při protipřípravě, před předním okrajem, v hloubce a při vedení protiúderů; čáry rozvinutí protitankové zálohy armády; místa velení RVD a systém pozorovatelů; prostory bojových rozmístění a palebných postavení, osy přesunu, provedení manévru a další.

Rekognoskaci je potřebné uskutečnit na více místech za účasti těch podřízených, kterých se daný prostor týká. Uskutečnění rekognoskací je třeba utajovat (malé skupiny, legenda, civilní oděv apod.).

Při rekognoskaci by měly být jasně určeny především předpokládané prostory hromadných paleb, úseky soustředěných paleb a čáry přehradných paleb na přístupech k obraně, před předním okrajem a v hloubce, ale i na bocích. Dále způsoby vytvoření palebných pásem působení protitankových prostředků před předním okrajem, na bocích, v mezerách mezi útvary a v hloubce. Je nutné si ujasnit, jaké máme možnosti manévru jednotkami a palbou k jejich soustředění v co nejkratším čase na kterémkoli ohroženém směru nebo úseku a určit jakým způsobem budou budovány bojové sestavy ve stanovených lhůtách a další otázky.

Součástí rekognoskace by měla být i **odborná součinnost**, při níž by si podřízení velitelé měli ujasnit kdo a čím na jednotlivých možných směrech útoku nepřítele (či protiúderu vlastních vojsk) působí, jaká bude mezi nimi součinnost, jak bude zabezpečen palebný styk mezi jednotlivými sledy operační sestavy či pásmy obrany, s protiúderným uskupením a kdo bude spolupracovat při ničení vysazených výsadků či aeromobilních vojsk, signály mezi součinnostními jednotkami RVD apod.

Pro každý prvek bojové sestavy RVD je třeba volit hlavní, několik záložních i dočasných (k plnění konkrétních úkolů) **prostorů bojového rozmístění a palebných postavení** pro raketové vojsko a raketometné jednotky mimo směr hlavního úderu nepřítele, pro dělostřelectvo ze zakrytých palebných postavení na směru úderu nepřítele. Zvláštní pozornost je třeba při volbě sestav věnovat ochraně proti vysoce přesným zbraním nepřítele a prostředkům radioelektronického boje i zvláštnostem vytváření bojových sestav v horském a zalesněném terénu.

V obranné operaci na počátku války má z opatření operačního zabezpečení zvláštní význam především **průzkum nepřítele**, a to vedený jak v mírové době, tak i před a po zahájení agrese. Jeho cílem bude, mimo včasného odhalení přípravy k zahájení agrese a vytvoření předpokladů pro upřesnění zámyslu a úkolů vojsk k odražení agrese, i stanovení souřadnic objektů (cílů) pro palebné ničení nepřítele.

Stáb RVD armády při plánování a organizaci dělostřeleckého průzkumu v obranné operaci v počátečním období války by měl stanovit:

- charakter a možné změny činnosti nepřítele, charakter a počet objektů, které je třeba zjistit při přípravě, v období zahájení a v průběhu agrese,
- způsob plnění úkolů průzkumu a složení použitých sil a prostředků,
- rozdělení organických a posilových sil a prostředků průzkumu v souladu s jejich možnostmi a objemem plněných úkolů mezi RVD divizí (přednostně) a armádní skupiny,
- doby a způsob provádění doplňkového průzkumu pro 1. hromadný palebný úder,
- opatření pro radioelektronickou ochranu a maskování prostředků průzkumu.

Rozhodujícím faktorem pro úspěšné splnění úkolů RVD v obranné operaci na počátku války je organizace velení.

K velení RVD při uvádění do plné bojové pohotovosti je v posádce připraveno zodolněné místo velení. V případě nenadálého napadení, zvláště při použití vysoce přesných zbraní nepřítelem, je potřebné připravit v blízkosti posádky místo velení a pro to využít mobilní pracoviště.

V operační sestavě by mělo být velení RVD zabezpečeno (zvláště u raketového vojska) ze stacionárních chráněných míst velení, umístěných mimo předpokládaný směr hlavního úderu nepřítele. Mimo to lze vytvářet polní místa velení (u dělostřelectva jako rozhodující). Ta je možné opět zodolnit.

Pro zabezpečení nepřetržitého velení RVD je třeba včas vybudovat spojovací soustavu, která bude utajená, odolná, mobilní, bude mít dostatečnou propustnost a schopnost čelit

všem druhům průzkumu nepřítele, nedovolí zavedení klamné informace do spojovací soustavy.

Závažnou otázkou obranné operace na počátku války je **zabezpečení dělostřeleckou municí a konvenčními raketami**. Dopravně zásobovací systém nebude zřejmě možné rozvinout dříve než za 2 až 3 dny. Do této doby bude nutné zabezpečit vojska ze zásob, ponechaných v posádkách. Rozmístění skladů munice a konvenčních raket, by mělo, podle mého názoru, vycházet z nových zásad a norem rozmístění jednotek a zařízení týlu v obranné operaci v počátečním období války. K uhrazení spotřeby dělostřelecké munice a konvenčních raket u divizí prvního sledu je nutné vytvořit jejich zvýšené zásoby a ty uskladnit ve zodolněných posádkových mučnických skladech ve vzdálenosti do 40 km od předního okraje.

V určených prostorech můžeme zřídit i polní sklady, a to formou muničních kontejnerových palet, odkud odběr munice budou provádět útvary samy. Podle potřeb je možné též vytvářet zvýšené zásoby, a to složením munice na zem v připravených obranných rájonech, palebných postaveních či jinde jak v zabezpečovacím pásmu, tak i na hlavním pásmu obrany, zejména pro účast v 1. hromadném palebném úderu.

Uskupení RVD pro obrannou operaci v počátečním období války je třeba vytvářet zvláště z hlediska potřeb plnění úkolů podpory boje na státní hranici a na hlavním pásmu obrany. Zvláštní uskupení k ničení nepřátelských objektů 1. pořadí nebo objektů ničených v prvním období protivzdušné operace nebude, podle mého názoru, možné.

Uskupení RVD musí být v souladu se zámyslem obranné operace v počátečním období války a mělo by zajišťovat možnost hromadění úderů a palby RVD na směrech soustředění hlavního úsilí armády, a to i s použitím manévru raketovými a dělostřeleckými svazky a útvary i jejich úderu a palbou.

Uskupení pro obrannou operaci je vytvářeno ještě v mírové době. Při zahájení či v průběhu obranné operace, postupně s vývojem situace, velitel RVD může měnit uskupení podle potřeb palebného ničení při plnění jednotlivých operačních úkolů.

Hlavní prostor bojového rozmístění armádní **raketové brigády** je možné volit ve vzdálenosti 60 až 90 km od předního okraje v mezeře mezi taktickým a operačním pásmem obrany, pro oddíly taktických raket pak ve vzdálenosti do 20 km, tj. na zádi hlavního pásma obrany. Záložní prostory bojového rozmístění (2 až 3 i více pro každý oddíl) je nutné připravit k plnění úkolů za podmínek, které nedovolují plnit úkoly z hlavního prostoru či k uskutečnění změny prostorů. Vzdálenost záložních prostorů bojového rozmístění od hlavních může být u armádní raketové brigády 30 až 40 km do hloubky i stran, u oddílů taktických raket 5 a 10 km. Dočasné prostory jsou určovány blíže k přednímu okraji obrany k plnění úkolů, u nichž je třeba prodloužit dostřel raketových kompletů.

Prostory pohyblivé raketové technické základny je výhodné rozmísťovat mezi armádní raketovou brigádou a oddíly taktických raket s důrazem na komunikační síť tak, aby mohla plnit hlavní úkoly přípravy a přísunu raket.

Základ uskupení dělostřelecká tvoří dělostřelecké skupiny a protitankové zálohy. V armádě se oba prvky mohou vytvářet na stupni pluku, divize a armády.

Plukovní dělostřelecké skupiny jsou tvořeny u pluků prvního sledu, které se brání na směru hlavního úderu nepřítele a jsou v obranné operaci v počátečním období války rozhodujícím prvkem. Jejich hlavním úkolem je bezprostřední podpora bránících se vojsk a boj s minomety. Musí umožňovat část oddílů předurčit k podpoře praporů prvního sledu nebo vyčleněných do zabezpečovacího pásma. Obvykle jsou tvořeny ze dvou až tří oddílů (nebo i více) na úkor skupin vyšších stupňů. Rozmísťují se zpravidla 3 až 4 km od předního okraje, obvykle za prvním postavením na směru dostupném pro tanky.

Divizní dělostřelecké skupiny má význam vytvářet pouze tehdy, mohou-li palbou podporovat alespoň dva pluky prvního sledu, a to v horském a zalesněném terénu naší státní hranice nebude vždy možné. Mohou být v nich zařazeny tři až čtyři oddíly a do bojové sestavy se obvykle rozvíjejí ve vzdálenosti 4 až 6 km, tj. mezi prvním a druhým postavením.

Vytváření armádních dělostřeleckých skupin je v obranné operaci v počátečním období války sporné. Vezmeme-li v úvahu, že armáda může bránit pásmo široké až 100 km, a terén v přihraničním prostoru, pak možnost působit ve prospěch alespoň dvou divizí je omezená.

Opodstatnění k vytvoření armádní dělostřelecké skupiny může být např. prováděná dělostřelecká protipříprava, podpora protiúderu atd. Jejím úkolem pak bude boj s taktickými prostředky jaderného a chemického napadení a dělostřelectvem nepřítele, radioelektronickými prostředky, průzkumnými prostředky, místy velení různých druhů a podobnými cíli. Rozmísťuje se podle plnění úkolu, ke kterému byla vytvořena. V její sestavě může být čtyři až pět oddílů, palebná postavení bývají volena 6 až 8 km od předního okraje. Část armádní dělostřelecké skupiny může být vyváděna do dočasných palebných postavení.

Myslím, že jiná je situace při vytváření armádní raketové skupiny. Ta bývá předurčena k provedení překvapivých mohutných palebných úderů na velkorozměrné cíle nepřítele, zvláště při jeho přesunu a rozvinování vojsk, na velitelská stanoviště a jiné podobné plošné cíle. Je schopna uskutečnit široký manévr palbou a jednotkami k podpoře divizí, které se brání na směru hlavního úderu nepřítele. Vytvářely by se v hodnotě tři až čtyř oddílů, bojová sestava by pak byla volena 4 až 6 km od předního okraje. Raketometný pluk (brigáda) může být vhodnou jednotkou, která bude začleněna do zálohy velitele armády, jak bylo rozebráno dříve.

Všeobecně lze říci, že vytváření skupin vyšších stupňů velení je třeba vždy zvážit, rozhodnout zda není výhodnější v prvním období obranné operace dělostřelectvo přidělit divizím prvního sledu a vytvářet je až později, s určitým účelem. Je třeba také brát v úvahu to, že s vytvářením těchto skupin, jsou-li brány ze složení dělostřelecké divize či armádní brigády, lze počítat až později vzhledem k mobilizačním a slaďovacím úkolům.

Protitankové zálohy pluků a divizí se vytvářejí v souladu se známými zásadami s přihlédnutím k rázu našeho příhraničního terénu. Je třeba je umísťovat na směru pravděpodobného úderu nepřátelských tanků. Určují se jim prostory soustředění (obvykle hlavní a 2 až 3 záložní) zpravidla mezi prvním a druhým operačním sledem armády v hloubce 40 až 60 km. Na každém ohroženém tankovém směru (ne více než dva) mohou být voleny 2 až 3 čáry rozvinutí, vzdálené mezi sebou 5 až 10 km. Šířka čáry pro oddíl 3 až 4 km, pro pluk ve dvou sledech 10 až 12 km (mezi oddíly 2,5 až 3 km), pro pluk v jednom sledu až 15 km. Nejbližší čáru rozvinutí je výhodné volit na úrovni pluků druhého sledu divizí prvního sledu, v návaznosti na sestavu vševojskových jednotek. Doba pro zaujetí nejbližší až nejvzdálenější čáry by měla být v rozmezí 60 až 80 minut.

U protitankové zálohy armády je třeba zvažovat, zda ji vytvořit z celého protitankového pluku či přidělit jeden až dva oddíly z jeho složení divizi, která zaujímá obranu na hlavním předpokládaném tankovém směru nepřítele. Přidělení oddílu divizi se jeví vzhledem k rázu terénu v příhraničním prostoru jako výhodnější.

Vyvedení a rozvinutí RVD v obranné operaci v počátečním období války je v základních otázkách zpracováno v operačních plánech.

Použité metody přípravy RVD k obranné operaci v počátečním období války závisí především na konkrétní situaci, obdržení úkolu a časových možnostech. Ve všech případech by měly zabezpečovat zaujetí obrany, přípravu úderů a organizaci palebného systému RVD do doby dosažení pohotovosti a zahájení agrese nepřítele.

Ve svém příspěvku jsem podrobně neřešil konkrétní otázky palebného ničení nepřítele. Jejich složitost v počátečním období války si vyžaduje rozebrat je v samostatném článku.